

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 9. august 2020

Kirkedag: 9.s.e.Trin/B

Tekst: Es 10,1-3; 2 Tim 1,6-11; Luk 12,32-42

Salmer:

SK: 726 * 359 * 369 * 607

LL: 726 * 366 * 359 * 369 * 233,2 * 607

Evangelieteksten til i dag rummer mange elementer, det er værd at dvæle ved og gøre sig klare. Helt overordnet handler det om, at vi mennesker skal dømmes på vore handlinger. Dømmes på, om vi har være tro i vort kald eller, om vi har handlet i egen interesse. Det handler også om, at tiden for dom kan komme pludseligere, end vi måske tror på. Og så skal vi stå til regnskab for vort kald og vore betroelser.

Sådan lige umiddelbart betragtet, så kan det godt lyde som lidt af en modsætning til så mange andre tekster i Bibelen. Men tro mig, Bibelen modsiger aldrig sig selv, ikke et eneste sted. Men vi kan godt få den tanke. Og vi kan i særdeleshed få den som lutherske kristne. Vi har lært, at et menneske frelses af tro og ikke af gerninger. Paulus siger det i epistelteksten, vi hørte før, at ”Han frelse os og kaldte os med en hellig kaldelse, ikke på grund af vore gerninger, men...af den nåde, som var givet os i Jesus Kristus...” Altså ikke af gerninger. Og sådan i tros læren kan det meget hurtigt blive til, at gerningerne altså ikke har nogen betydning. Men, hvorfor så blive dømt grundet gerningerne, som det fremgår af dagens ord af Jesus. Har Jesus ikke læst Paulus?

Nej, det har han ikke. For da Jesus sagde disse ting, havde Paulus ikke skrevet sine breve. Og ”misforståelsen” eller modsætningen består heller ikke i, at Paulus ikke har læst

Jesus, for da Paulus skrev sine breve, var evangelierne om Jesus ikke skrevet endnu. Alligevel har begge tekster ret og fat i de rigtige perspektiver.

For det er rigtigt, at når det handler om at blive taget til nåde af Gud Herren, så skyldes det ikke vore handlinger og gerninger. Gud tager os ikke til nåde, fordi vi er fromme og gode; men fordi Han har besluttet, at Han vil være os nådig i Jesus Kristus. Det er Kristi gerning, der er afgørende for Guds nåde og med Kristi gerning har vi frelsen og den hellige kaldelse. Men det ændrer ikke ved, at vi skal stå til regnskab for vore handlinger i tro og kald. Ikke som frelsesgrundlag, men som udgangspunkt og mål for vort kald. For det er ikke lige meget, hvordan vi forvalter vort kald. Det er ikke lige meget, hvordan vort tjenersind kommer til udtryk; om vi tjener i vort kald, eller vi bruger vort kald til at tjene egen sag. Jesus taler om, at kende eller ikke kende sin Herres vilje, og at handle i disse perspektiver.

Dér, hvor de to ”modsætninger” tro og gerninger falder sammen i en og samme konsekvens er deri, at vore gerninger jo udspringer af vor tro eller mangel på samme. Vore gerninger udspringer af, hvem der sætter dagsordenen i vore liv. Hvis vi talte uden for kristendommen, så vil vi sige, at vore gerninger udspringer af vor livsfilosofi. I kristendommen udspringer handlinger af vort forhold til og tro på Gud eller mangel på samme. Derfor kan det godt være, at gerningerne ikke er frelsesgrundlaget og grundlaget for Guds nåde; men gerninger afspejler hvilket grundlag, vi så har i livet. Gerningerne er også med til at holde os fast hos Gud eller vende os mod Gud. Kender vi Herrens vilje, for nu indirekte at citere Jesus, og gør Hans vilje i vore gerninger, så vil det også fremme troen i vore liv, og dermed åbne vore øjne for Guds nåde. Og modsat er det selvfølgelig også gældende, at manglende eller onde gerninger

vender os mod Gud, og – som Jesus siger – vi må dele skæbne med de utro.

Hvordan dette konkret kan komme til udtryk, få plads og betydning i vore liv, vil jeg godt tydeliggøre med to berøringspunkter, eller to indgange ind i problematikken. Det ene er salmen, vi skal synge efter prædikenen: *Du, som gir os liv og gør os glade*. Det, der i den salme i denne sammenhæng er det vigtige er, at det påpeges, at uden Gud, uden at have tjenersind og tro i forhold til Gud, har kolde spekulanter skabt en hverdag uden lys og luft. Uden Gud må glæden gå på krykker, uden Gud forråder vi hinanden og vores sind går i chok. ”Uden dig” er tjenersindet for egen vinding, hvor kaldet er blevet midlet i stedet for målet.

Og der er kun én vej ud af det. Og det er at kende Herrens vilje og handle efter den. I næste salme hedder det: ”Lær os én gang til, hvad Jesus lærte”. Og vi kan sammenfatte, hvad Jesus lærte i verslinien som har tydelig genklang i dagens Jesusod: I skal ikke tjene på hinanden. Men for at se sandheden og vigtigheden i det, og for at nå dertil, at det kan blive bestemmende for ens liv, må vi lære hvad Jesus lærte. Vi må til stadighed blive mindet om, at vi skal elske Gud og næsten for at undgå, at hjerterne bliver kolde. Vi må til stadighed blive mindet om, hvad Jesus har gjort, for at vi i det kan se, hvad vi skal gøre. For bliver vi ikke mindet om det, så forsvinder det fra os. Og uden Gud går livet i stykker. Derfor skal vi til stadighed mindes om Herrens vilje, hvad Jesus lærte.

Man kan også sige, at vi skal leve med Jesu ord, vi skal leve af Jesu ord, vi skal leve i Jesu ord, og vi skal leve på Jesu ord og leve i liv og lys og glæde.

Inspiration til at have Jesu ord med i livet, bliver jeg for tiden stærkt bekræftet i. Og det er i forbindelse med, at konfirmanderne er i fuld gang med at vælge konfirmandord. Vælg det sted i Bibelen som på eller anden måde fastholder dem i kaldet, troskaldet, og holder dem fast i, hvad Jesus lærte. Og det er den anden indgangsvinkel ind i dette.

Nogle konfirmander har valgt, at jeg skal give dem et konfirmandord. Det gør jeg gerne; men konfirmanderne holder sig ikke tilbage for at sige til mig, at det siger dem ikke noget. Kan jeg ikke få et andet, eller jeg finder selv et. Min pointe er, at de siger ikke bare OK. Der er også konfirmander, der vælger selv. Nogle af dem begrundet deres valg med, at det ord vil de gerne have med sig i livet, og begrundelsen herfor kan være meget forskellig, og er selvfølgelig meget individuel. Det, der for mig er inspirationen og vækker til eftertanke er, at konfirmanderne på forskellig vis og med deres forskellige forudsætninger gerne vil kende deres Herres vilje og have den med på deres vej. De vil gerne lære og gøre, hvad Jesus lærte. De vil gerne være en del af den storhed og det livsperspektiv der er hos Ham, som åbner bøgéhækkens blade, og midt i mørket viser os morgenrøden. De vil gerne have det guddommelige åndepust ind i og over deres liv. Og det får de ved et for dem i deres liv relevant ord fra Gud om Gud og om deres plads hos Gud.

Skal vi kende vor Herres vilje, så må vi have Jesusord med i vort liv. Vi skal se og tage til os, at Den Almægtige Treenige Gud i sit ord taler til os, for at åbne os for livet og fastholde os i tjenersindet, hvor kaldet er målet og ikke midlet. Det skal være vor skat, og da vil også vort hjerte være dér; dér hvor døren gennem døden åbnes og vi er holdt af som vi er, fordi Gud Herren har besluttet, at Han vil os.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.